

A fogságban kezdetben apró, szeletekbe vágott nyers marhamájjal tartottam őket, majd friss hangyatojással. Éhüket a gébicsek sajátságos cserregésével árulták el s mohón kapkodtak a nyújtott falatok után. Ma már maguktól esznek, de a kézből is szívesen fogadják az odatartott legyeket, sáskákat, rovarokat. Az élelem megemészthetetlen részeit azután ragadozó madarak módjára kiökrendezik.

Érdekesnek tartom még megjegyezni, hogy *Tömördön* az előfordulási helyükkel összefüggésben levő öreg erdő tölgyeinek odvaiban vagy 5 pár *Cerchneis Naumanni* Flesch. is költött — ezek közül is lőttem — a mi így két nálunk ritkább déli madárfajnak találkozását jelenti.

Köszeg, 1894 jul. 8-án.

Chernel István.

Lanius senator. L. A vörösfejű gébics. — Mint az a f. évi «Aquila» első számában közölve is volt, tavasszal sikerült nekem a madártani megfigyeléseim folytatása közben május 3-án a Nógrád vármegyei Gács község határában az első *Lanius senator* himpéldányára ráakadnom, melyet, nehogy nyomtalanul elszálljon, azonnal le is lőttem. Közelebbről nem igen figyeltem meg és csak annyit tapasztaltam, hogy ép úgy, mint a *Lanius collurio* és a *L. minor*, a melyeknek társaságában láttam, ő is talán az erdő szélein, a bokros helyeken tanyáz.

Az elejtett példányt gyűjteményem számára kikészítettem, de minthogy későbbben a Magyar Ornith. Központ pontosabb meghatározás végett a példányomat bekérte, én azt, mint a magyar Ornisra nézve első hiteles példányt, a Nemzeti Múzeumnak ajánlottam fel.*

Szerettem volna még egy példányt, de miután az idő már igen előrehaladt s a tavaszi madárvonulás is idestova bevégeződött, már semmi reményem sem volt, hogy még hozzájuthassak.

* Ugy ezt, mint egy más fiatal példányt, melyet szintén Kosztká úr beküldött, átadtuk a Nemzeti Múzeumnak, a hol azok az állattári osztály megfelelő helyén már fel is vannak állítva.

M. O. K.

In der Gefangenschaft hielt ich sie anfangs mit kleingeschnittener roher Rindsleber, später fütterte ich sie mit frischen Ameiseneiern. Ihren Hunger gaben sie mit einem eigenthümlichen Zwitschern bekannt, und griffen gierig nach den angebotenen Bissen. Heute fressen sie schon allein, nehmen aber auch aus der Hand sehr gern die vorgehaltenen Fliegen, Heuschrecken und Käfer. Die unverdaulichen Bestandtheile werfen sie als Gewölle, wie die Raubvögel, in Ballen aus.

Ich halte es noch für bemerkenswerth beizufügen, dass im *Tömörder Walde* in den Höhlen alter Eichenstämme auch etwa 5 Paar *Cerchneis Naumanni*, *Flesch* nisteten. Ich schoss auch von diesen einige, und bin sonach in der Lage von zwei bei uns selteneren, südlicheren Vogelarten zu gleicher Zeit berichten zu können.

Köszeg (Güns), 8. Juli 1894.

Stephan v. Chernel.

Lanius senator L. Der rothköpfige Würger. — Wie dies schon auch in der ersten Nummer des «Aquila» erwähnt wurde, gelang es mir heuer während meiner frühjährigen ornithologischen Beobachtungen am 3. Mai in der Umgebung der Ortschaft Gács (Comit. Nógrád) auf ein Exemplar des rothköpfigen Würgers (*Lanius senator*) welches ich, bevor es meinen Augen entgeht, sofort erlegt habe. Ich habe diesen Vogel näher nicht beobachtet, und bemerkte nur soviel, dass er vielleicht ebenso, wie *Lanius collurio* und *Lanius minor*, in deren Gesellschaft ich ihn antraf, sich an den Waldrändern auf buschigen Örtern aufhält.

Das erlegte Exemplar habe ich für meine Sammlung praeparirt, da jedoch die Ungarische Ornithologische Centrale dasselbe nachher zur einer näheren Besichtigung von mir abverlangte, so habe ich es als das erste, für die ungarische Ornis authentische Exemplar dem Ung. National-Museum geschenkweise angetragen.*

Ich wollte mir noch ein Exemplar verschaffen, doch da die Zeit schon so ziemlich vorge-schritten war und der Frühjahrszug sein Ende nahm, so war meine Hoffnung sehr gering, dass ich welches noch bekommen könne.

* So dieses, wie ein junges Exemplar von derselben Art, welches auch Herr L. v. Kosztká eingesandt hatte, übergaben wir dem National-Museum, wo beide in der zoolog. Abtheilung auch schon aufgestellt sind.

U. O. C.

Junius 28-án azonban véletlenül újból ráakadtam e fajra s akkor sikerült öreg és fiatal példányokat, összesen 10 darabot, hatalmamba keríteni. És ugyancsak ez alkalommal meggyőződtem arról is, hogy a *Lanius senator* nem az erdőszéleken tanyáz, mint azt az elébb említém, hanem bent egy erdőségben tartózkodik és mely mintegy 100 holdnyi ősi tölgyesből áll. És csak is egyedül e helyen láttam őket, hol még azután is 5—6 darabban volt található; valamint valószínű, hogy itt fészkeltek is és a fiókák után itélve, alkalmasint három fészekalj volt.

A *Lanius senator* félénk madár és nem közelelhető meg annyira, mint a többi gébicsek; üldözéskor egyik facsúcsról a másikra száll, miközben gyenge orrhangszerű «keretetel keretetel» hangokat hallatt. Egyízben hallottam olyan énekét is, a mely csalódásig hű volt a lép- (*Turdus viscivorus*) és énekesrigó (*T. musicus*) melodijához.

Nyugalmas idejében bokrokra és földre is száll, de élelmét, mely különböző rovarokból áll, legtöbbször röptében szedi.

Kosztka László.

Túzok. — *Otis tarda*. A székesfehérvári pagonnyban, egy előttem ismeretes helyen 10 drb. tűzok tanyáz, melyet már több ízben láthattam, és ámbár sohasem sikerült egészen közel hozzájuk férnem, mégis azt hiszem, hogy én is Kenéz Zoltán úr véleményéhez csatlakozhatom. Mihelyt csak lehetséges lesz, felkeresem újból a tűzok-tanyát, és akkor rögtön értesítem a központot. Egyébiránt egészen jól emlékszem, hogy a tűzok erős repülés közben lábait a fark irányában hátrafelé kinyújtva tartja; és határozottan láttam, hogy a tűzok jóval a felszállás után magához huzza a lefelé csüngő lábait.

Wachenhusen Antal.

Csontmadár. — *Ampelis garrula*. 1893. évi január hó 23-án Ráczevéről Illy ur egy csontmadarat küldött nekem; és pedig azért küldte azt nekem, mert ezt a madarat ottan addig egyáltalában nem, vagy legfeljebb ritkán látták.

Wachenhusen Antal.

Am 28. Juni aber traf ich jedoch unverhoffterweise wieder auf diese Art; bei dieser Gelegenheit gelang es mir ein Altes und mehrere Junge, im ganzen 10 Stück in meinen Besitz zubringen. Und nun überzeugte ich mich, dass der *Lanius senator* sich nicht an den Waldändern aufhalte — wie ich dies gemeint habe — sondern drinnen in einer Waldung, u. z. in einem uralten Eichenbestande von circa 100 Joch Ausdehnung. Ich habe diesen Vogel nur allein hier beobachtet, wo ich davon noch vielleicht 5—6 Stück antraf, es ist auch wahrscheinlich, dass sie hier genistet haben, und nach den Jungen zu schliessen, glaube ich, dass hier drei Gelege waren.

Der *Lanius senator* is ein furchtsamer Vogel, und es ist nicht so leicht in seine Nähe zu gelangen, als bei den anderen Würger-Arten; verfolgt fliegt er von einem Baumwipfel zum andern, wobei er seine schwach-nasale Stimme, beiläufig «keretetel-keretetel» hören lässt. Einmal hörte ich solch' eine Melodie von diesem Vogel, welche bis zur Täuschung jener der Mistel- (*Turdus viscivorus*) und der Singdrossel (*T. musicus*) ähnlich war.

Ungestört besucht er auch die Sträucher, auch lässt er sich auf die Erde nieder, seine Nahrung aber, welche zumeist aus Insecten besteht, fängt er grösstentheils im Fluge.

Ladislau Kosztka.

Trappe. — *Otis tarda*. Im Stuhlweissenburger Reviere stehen an einer mir bekannten Stelle 10 Stück Trappen, welche ich wiederholt sehen konnte, leider liessen mich selbe nie recht nahe kommen, dennoch glaube ich mich bestimmt der Ansicht des Herrn Gutsbesizers Zoltán v. Kenéz anschliessen zu sollen; und werde so bald, als möglich die Trappen besuchen, dann aber meine Beobachtung umgehend mittheilen; ich glaube mich gut zu erinnern, dass die Trappe im vollen Zuge die Füsse längs des Schwanzes nach rückwärts ausgestreckt hält; sicher habe ich gesehen, dass die Trappe erst längere Zeit nach dem Aufzuge die herabhängenden Füsse an sich zieht.

Anton v. Wachenhusen.

Seidenschwanz. — *Ampelis garrula*. Am 22. Jänner 1893 erhielt ich von Herrn Illy aus Ráczeve einen Seidenschwanz zugesendet und zwar aus dem Grunde, weil dies ein dort bis dahin nicht, oder jedenfalls nur selten gesehener Vogel war.

A. v. Wachenhusen.